

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **S.Z. i M.Z.**

uniewinnionych od popełnienia czynów z art. 193 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 16 grudnia 2025 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 26 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 700/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tczewie

z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt II K 932/20,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć oskarżycieli posiłkowych A.Z. i A.Z. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w częściach na nich przypadających.

[WB]

UZASADNIENIE

S.Z. został oskarżony o to, że:

1) w dniu 23 maja 2020 roku w B. wdarł się na ogrodzoną posesję i do domu mieszkalnego A.Z. i wbrew żądaniu nieruchomości nie opuścił, tj. o czyn z art. 193 k.k.,

2) w dniu 25 maja 2020 roku w B. wdarł się na ogrodzoną posesję należącą do A.Z., tj. o czyn z art. 193 k.k.,

3) w dniu 25 maja 2020 roku w B. poprzez najechanie samochodem na A.Z. spowodował u niego obrażenia ciała w postaci urazu stawu kolanowego prawego z krwiakiem stawu kolanowego prawego oraz podudzia prawego z ograniczeniem ruchomości w stawie kolanowym i niestabilnością przednią spowodowaną uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego, uraz kciuka prawego z obrzękiem i ograniczeniem ruchomości, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.,

4) od 1 marca 2019 roku do 6 sierpnia 2020 roku w B. uporczywie nękał A.Z., A.Z., A.Z. i A.Z. poprzez używanie wobec nich słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, używanie słów obraźliwych, nagrywanie telefonem komórkowym, robienie zdjęć, śledzenie i jeżdżenie za samochodami, którymi poruszają się wyżej wskazani, obrzucanie jajkami pojazdu, czym wzbudził u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył ich prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.

M. Z. została oskarżona o to, że:

1) w dniu 23 maja 2020 roku w B. wdarła się na ogrodzoną posesję i do domu mieszkalnego A.Z. i wbrew żądaniu nieruchomości nie opuściła, tj. o czyn z art. 193 k.k.,

2) w dniu 25 maja 2020 roku w B. wdarła się na ogrodzoną posesję należącą do A. Z., tj. o czyn z art. 193 k.k.,

3) od 1 marca 2019 roku do 6 sierpnia 2020 roku w B. uporczywie nękała A. Z., A.Z., A.Z. i A.Z. poprzez używanie wobec nich słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, używanie słów obraźliwych, nagrywanie telefonem komórkowym, robienie zdjęć, śledzenie i jeżdżenie za samochodami, którymi poruszają się wyżej wskazani, obrzucanie jajkami pojazdu, czym wzbudziła u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyła ich prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Tczewie wyrokiem z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt II K 932/20 przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.:

I. oskarżonego S.Z. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 23 maja 2020 roku w B. wdarł się do cudzego domu, tj. domu A.Z., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 193 k.k. oraz uznał oskarżonego S.Z. za winnego popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 2 aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako występki z art. 193 k.k., każdy z tych czynów zakwalifikował jako występki z art. 193 k.k. i ustalił, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na mocy art. 193 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

II. oskarżonego S. Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3. aktu oskarżenia, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 157 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 157 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego S. Z. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 4. aktu oskarżenia, uznał za winnego popełnienia tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 1 marca 2019 roku do 6 sierpnia 2020 roku w B. uporczywie nękał A.Z., A.Z., A.Z. i A.Z. poprzez używanie wobec nich słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, używanie słów obraźliwych, nagrywanie telefonem komórkowym, robienie zdjęć, śledzenie i jeżdżenie za samochodami, którymi poruszają się wyżej wskazani, czym wzbudził u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył ich prywatność, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 190a § 1 k.k. i za to, na mocy art. 190a § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego S.Z. w pkt I-III wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S.Z. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

VI. na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego S.Z. do informowania Sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 6 (sześć) miesięcy;

VII. na mocy art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S.Z. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi A.Z., A.Z., A.Z. i A.Z. bez ich zgody na okres 3 (trzech) lat;

VIII. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S.Z. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych A.Z., A.Z., A.Z. i A.Z. bez ich zgody na odległość mniejszą niż 30 (trzydzieści) metrów na okres 3 (trzech) lat;

IX. na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego S.Z. na rzecz pokrzywdzonego A.Z. nawiazkę w wysokości 2000 zł (dwa tysiące złotych);

X. na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego S.Z. na rzecz pokrzywdzonej A. Z. nawiazkę w wysokości 500 zł (pięćset złotych);

XI. oskarżoną M.Z. w ramach czynu zarzucanego jej w punkcie 1. aktu oskarżenia, uznał za winną popełnienia tego, że w dniu 23 maja 2020 roku w B. wdarła się do cudzego domu, tj. domu A.Z., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 193 k.k. oraz uznał oskarżoną M.Z. za winną popełnienia czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. 2 aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako występki z art. 193 k.k., każdy z tych czynów zakwalifikował jako występki z art. 193 k.k. i ustalił, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na mocy art. 193 k.k. skazał oskarżoną i wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

XII. oskarżoną M. Z. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. 3 aktu oskarżenia, uznał za winną popełnienia tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 1 marca 2019 roku do 6 sierpnia 2020 roku w B. uporczywie nękała A. Z., A.Z. i A.Z. poprzez nagrywanie telefonem komórkowym, robienie zdjęć, śledzenie i jeżdżenie za samochodami, którymi poruszają się wyżej wskazani, czym wzbudziła u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyła ich prywatność, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 190a § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. na mocy art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał oskarżoną i wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywaniu

nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

XIII. na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. orzeczone wobec oskarżonej M. Z. w pkt XI-XII wyroku jednostkowe kary ograniczenia wolności połączył i orzekł wobec oskarżonej karę łączną 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

XIV. na mocy art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. Z. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi A.Z., A.Z. i A.Z. bez ich zgody na okres 3 (trzech) lat;

XV. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. Z. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych A.Z., A.Z. i A.Z. bez ich zgody na odległość mniejszą niż 30 (trzydzieści) metrów na okres 3 (trzech) lat;

XVI. na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonej M.Z. na rzecz pokrzywdzonego A.Z. nawiazkę w wysokości 500 zł (pięćset złotych).

Ponadto sąd orzekł o kosztach sądowych (pkt XVII wyroku).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżeni i oskarżyciel posiłkowy.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 26 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 700/23:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił rozstrzygnięcia zawarte w punktach od I do XVII wyroku;
2. oskarżonych S.Z. i M.Z. uniewinnił od wszystkich zarzutów;
3. kosztami procesu za postępowanie przed sądem I instancji w zakresie wydatków obciążył Skarb Państwa;

II. obciążył oskarżyciela posiłkowego A.Z. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 150 PLN (sto pięćdziesiąt złotych).

Kasację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, w tym w szczególności:

1. przepisu art. 190a § 1 k.k., poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i nieprawidłowe niezastosowanie, co doprowadziło do zmiany wyroku Sądu

Rejonowego w Tczewie z dnia 24 listopada 2022 r. (sygn. akt: II K 932/20) poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im aktem oskarżenia czynów w pkt. 4 (dot. S.Z.) i pkt. 3 (dot. M.Z.) - w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonych S.Z. i M.Z. wyczerpywało znamiona czynu zabronionego uporczywego nękania, a ustalone przez sąd II instancji: nagrywanie przez oskarżonych każdego spotkania z oskarżycielami posiłkowymi, śledzenie oskarżyciela posiłkowego, jeżdżenie za nim i nagrywanie popełnianych przez niego wykroczeń drogowych, publiczne drwienie z oskarżycieli posiłkowych i ich małoletnich dzieci, poprzez nazywanie zarówno dorosłych jak i dzieci słowami „grubasy” i „tłuszciochy” - niewątpliwie były zachowaniami charakteryzującymi się dużym stopniem natarczywości i natężenia złej woli, co winno skutkować uznaniem oskarżonych za winnych popełnienia czynu zabronionego opisanego dyspozycją przepisu art. 190a k.k.;

2. przepisu art. 193 § 1 k.k., poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i nieprawidłowe niezastosowanie, co doprowadziło do zmiany wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 24 listopada 2022 r. (sygn. akt: II K 932/20) poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów w pkt. 1 i 2 aktu oskarżenia - w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonych S.Z. i M.Z. w dniach 23 maja 2020 roku oraz 25 maja 2020 roku wyczerpywało znamiona czynu zabronionego naruszenia miru domowego, albowiem przez pojęcie „wdarcia się” należy rozumieć przełamanie nie tyle przeszkody fizycznej, ile woli osoby uprawnionej, tj. wejście do cudzego obiektu wbrew wyraźnie wyrażonej woli uprawnionego; decydujący jest więc nie techniczny sposób przeniknięcia do sfery chronionej mirem domowym, lecz wola sprawcy jego naruszenia, a co miało miejsce na tle przedmiotowej sprawy i winno skutkować uznaniem oskarżonych za winnych popełnienia czynu zabronionego opisanego dyspozycją przepisu art. 193 k.k.;

II. naruszenie przepisów postępowania, w tym w szczególności:

1. przepisów art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 393a k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego zgłoszonego przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych na rozprawie w dniu 4 marca 2024 r. o odtworzenie na rozprawie nagrania z k. 22 akt sprawy (nagrania dostarczonego przez oskarżycieli), wniosku złożonego po odtworzeniu przez sąd z

urzędu nagrania z k. 64 (nagrania dostarczonego przez oskarżonych) w ramach przesłuchania oskarżycieli posiłkowych A.Z. i A.Z. na tej rozprawie (oraz ponownie oddalenie wniosku dowodowego o odtworzenie tego nagrania z k. 22 na rozprawie w dniu 19 lipca 2024 r. (pkt. 3 postanowienia sądu) złożonego w formie pisemnej pismem z dnia 15 marca 2024 r.) - w sytuacji, gdy wniosek ten zmierzał do wyjaśnienia istoty sprawy, nie prowadził w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania i jawił się jako kluczowy dla odtworzenia przebiegu zdarzenia z dnia 25 maja 2020 roku i wyjaśnienia okoliczności, w których doszło do uszkodzenia kolana oraz doznania urazu kciuka u oskarżyciela posiłkowego A.Z., a następnie skonfrontowania tej wersji zdarzeń z wersją zdarzeń opisaną przez oskarżonych, która została oparta na zarejestrowanym przez nich nagraniu (k. 64 akt sprawy), sporządzonym telefonem komórkowym oskarżonej i obejmującym zupełnie inną perspektywę zdarzenia niż nagranie obrazujące widok z kamery umieszczonej na budynku, tj. monitoring zainstalowany przez oskarżyciela posiłkowego A.Z. (k. 22 akt sprawy) w sytuacji gdy nagranie oskarżonych zostało (ponownie) odtworzone przez Sąd Okręgowy na rozprawie 4 marca 2024 r. - a brak przeprowadzenia tego dowodu i oddalenie tego wniosku dowodowego pełnomocnika oskarżycieli miało istotny i podstawowy wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało poczynieniem przez sąd II instancji błędnych ustaleń faktycznych co do braku sprawstwa oskarżonego w popełnieniu czynu zabronionego opisanego dyspozycją przepisu art. 157 § 1 k.k. wyłącznie na podstawie nagrania dostarczonego przez oskarżonych, z pominięciem pozostałego materiału dowodowego (nagranie na k. 22) podczas gdy w rzeczywistości doszło do wypełnienia przez oskarżonego S. Z. znamion tego przestępstwa;

2. przepisów art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez poczynienie przez sąd II instancji własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego i wydanie orzeczenia reformatoryjnego, uniewinniającego oskarżonych od popełnienia wszystkich zarzucanych im aktem oskarżenia czynów, na skutek pominięcia przez sąd II instancji przeprowadzonych i ujawnionych przez sąd I instancji dowodów kluczowych dla ustalenia okoliczności faktycznych oraz zmierzających do wyjaśnienia istoty sprawy, w szczególności:

a) nagrania z dnia 25 maja 2020 roku na płycie DVD, obrazującego widok z kamery umieszczonej na budynku, tj. monitoring zainstalowany przez oskarżyciela posiłkowego A.Z. (k. 22 akt sprawy) - na którym zarejestrowano następujące fakty: fakt intensywnego poruszania się pojazdu, fakt podjęcia przez oskarżyciela posiłkowego A.Z. próby zablokowania pojazdu oskarżonego w momencie, gdy ten chciał ruszyć, fakt najechania (uderzenia) A.Z. pojazdem, fakt odskoczenia przez A.Z. od pojazdu - a które to fakty nie zostały zarejestrowane na uwzględnionym przez Sąd Okręgowy nagraniu sporządzonym przez oskarżonych (k. 64 akt sprawy),

b) uzupełniającej ustnej opinii biegłego L.Z., złożonej na rozprawie przed sądem I instancji w dniu 24 listopada 2022 roku (k. 900-902 akt sprawy) - po udostępnieniu biegłemu nagrania z monitoringu zainstalowanego przez oskarżyciela posiłkowego A. Z. (k. 22 akt sprawy) - w ramach której biegły potwierdził następujące fakty: fakt podjęcia przez oskarżyciela posiłkowego A.Z. próby zablokowania pojazdu oskarżonego w momencie, gdy ten chciał ruszyć, fakt, że w wyniku takiej próby zatrzymania mogło dojść do urazu kolana stwierdzonego u A.Z., fakt, że uraz kolana stwierdzony u A.Z. był urazem typu świeżego - a które to fakty nie znalazły się w pierwszej, ustnej opinii biegłego sądowego L.Z. (k. 866-867 akt sprawy), która to została wydana po przesłaniu biegłemu jedynie nagrania nadesłanego przez oskarżonego,

c) pisemnej opinii biegłego L.Z. (z dnia 23.06.2020 r.) w zakresie w jakim biegły w opinii pisemnej biegły stwierdził, że: „Do powstania urazu u pokrzywdzonego A.Z. mogło dojść na skutek uderzenia w prawe kolano i podudzie z dużą siłą urazu, mogło to być najechanie przez pojazd poruszający się z niewielką szybkością. Mechanizm podawany w aktach jest prawdopodobny" (pkt. 2 opinii pisemnej).

d) dokumentacji lekarskich pana A.Z. w zakresie w jakim wynika z niej, że w dacie zdarzenia - 25 maja 2020 r. niezwłocznie po zdarzeniu stwierdzono u pokrzywdzonego - „uraz kolana i podudzia", w tym „otarcia naskórka kolana", „ruchomość w stawie kolanowym w zakresie zgięcia ograniczona bólowo" „niewielki obrzęk okolic kolana i podudzia" (a nie jedynie „niewielki obrzęk" jak ustalił Sąd Okręgowy) które to obrażenia korespondują z dalszą diagnostyką w ramach której

w badaniu MR stwierdzono - „wiązadło krzyżowe przednie z cechami MR przebytego naderwania ([znak „mniej”- dop JG] 1/3 włókien w okolicy przyczepu udowego gdzie widoczny jest aktualnie ganglion 11 mm” - na podstawie której to dokumentacji biegły L.Z. analizując przedmiotowe nagranie zdarzenia (k. 22) w korelacji z dokumentacją medyczną na rozprawie w dniu 24 listopada 2022 r. (druga ustna opinia uzupełniająca) wskazał, że powyższe obrażenia pokrzywdzonego powstały we wskazanych przez niego okolicznościach,

- w konsekwencji czego naruszenie to miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez poczynienie przez sąd II instancji błędnych ustaleń faktycznych co do braku sprawstwa oskarżonego w popełnieniu czynu zabronionego opisanego dyspozycją przepisu art. 157 § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości doszło do wypełnienia przez oskarżonego S.Z. znamion tego przestępstwa, o czym świadczą ww. dowody pominięte przez sąd II instancji przy ocenie materiału dowodowego;

e) - dwóch opinii biegłej psycholog K.R. z dnia 26 sierpnia 2020 r. (pominięcie i nierozważenie tej opinii przez Sąd Okręgowy w kontekście zeznań małoletnich) dotyczących zdolności do postrzegania małoletnich A. i A.Z. oraz ewentualnych skłonności małoletnich do konfabulacji i zakwestionowanie ich wiarygodności przez Sąd Okręgowy (k. 17 uzasadnienia wyroku) podczas gdy z opinii tych wynika, że „analiza treściowa wykazała, że zeznanie [dziewczynek dop JG] spełnia kryteria wiarygodności psychologicznej (spójność wewnętrzna, osadzenie w kontekście czasowym i przestrzennym, detale oryginalne i interakcje) towarzyszą mu także gesty ilustracyjne, odniesienia do innych osób i zdarzeń, adekwatny stan emocjonalny”, „można uznać zeznania A.Z. za szczere”, „można uznać zeznanie A.Z. za szczere”,

- w konsekwencji czego naruszenie to miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez poczynienie przez sąd II instancji błędnych ustaleń faktycznych co do braku sprawstwa oskarżonych w popełnieniu czynu zabronionego opisanego dyspozycją przepisu art. 190a § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości doszło do wypełnienia przez oboje oskarżonych znamion tego przestępstwa, o czym świadczą ww. dowody pominięte przez sąd II instancji przy ocenie materiału dowodowego;

3. przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie, polegające na przeprowadzeniu przez sąd II instancji wadliwej kontroli odwoławczej, i poczynieniu własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego, w konsekwencji dokonania nieprawidłowej, wybiórczej, dowolnej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym w przeprowadzonych na rozprawie przed sądem II instancji i nierozważeniu dowodów ani okoliczności mających znaczenie dla kwestii odpowiedzialności oskarżonych oraz oparcie orzeczenia reformatoryjnego tylko na dowodach dla oskarżonych korzystnych, z jednoczesnych pominięciem istotnych dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonych, co doprowadziło do niewłaściwego i bezzasadnego uniewinnienia oskarżonych od wszystkich zarzucanych im czynów, w tym:

a) wadliwej ocenie zeznań złożonych przez oskarżyciela posiłkowego A.Z., poprzez:

- uznanie jego zeznań dotyczących czynu z art. 157 § 1 k.k. za wiarygodne tylko w części, w jakiej zdaniem sądu korespondować miały z nagraniami przedstawionymi przez obie strony, podczas gdy sąd II instancji odniósł się jedynie do nagrania sporządzonego przez oskarżonych i w żadnym miejscu nie ocenił dowodu z nagrania dostarczonego przez oskarżyciela posiłkowego (k. 22), pomijając go przy ocenie materiału dowodowego sprawy, zaś nagranie to potwierdzało zeznania A.Z. w zakresie, w jakim wskazywał on, iż pojazd oskarżonego na niego najechał oraz że odskoczył od pojazdu zaraz po doznaniu urazu stawu kolanowego, pomimo, że zeznania A.Z. potwierdzone były dokumentacją medyczną jak i opinią biegłego L.Z..

- uznanie jego zeznań dotyczących czynu z art. 190a § 1 k.k. za wiarygodne tylko w części, w jakiej zostały udowodnione innymi dowodami, z pełnym pominięciem innych, ustalonych przez sąd I instancji zdarzeń, jak fakt obrzucania jajkami pojazdu (przyczepy) A.Z. czy wykrzykiwania z posesji oskarżonych w stronę pokrzywdzonych słów wulgarnych, powszechnie uznawanych za obelżywe i obraźliwe (jak np. „*ty fajfusie*” „*spaś lun*” inne (płyty k. 22 i 32) oraz pominięciem faktu, że powyższe działania oskarżonych naruszały

prywatność pokrzywdzonych i wzbudziły u nich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia,

- uznanie jego zeznań dotyczących czynu z art. 190a § 1 k.k. za wiarygodne tylko w części, z pełnym pominięciem, że działania podejmowane przez oskarżonych wzbudziły u małoletnich córek oskarżycieli posiłkowych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, że dziewczynki obawiały się oskarżonych, nie chciały wychodzić same na dwór, płakały każdorazowo, bojąc się spotkania z oskarżonymi, co wynika z zeznań małoletnich pokrzywdzonych,

b) wadliwej ocenie zeznań złożonych przez oskarżycielkę posiłkową A.Z., poprzez:

- uznanie jej zeznań dotyczących czynu z art. 157 § 1 k.k. za wiarygodne tylko w części, w jakiej korespondować miały z nagraniami przedstawionymi przez obie strony, podczas gdy sąd II instancji odniósł się jedynie do nagrania sporządzonego przez oskarżonych (k. 64) i w żadnym miejscu nie ocenił dowodu z nagrania dostarczonego przez oskarżyciela posiłkowego (k. 22), pomijając go przy ocenie materiału dowodowego sprawy, zaś nagranie to potwierdzało zeznania A.Z. w zakresie, w jakim wskazywała ona, iż pojazd oskarżonego najechał na A.Z. oraz że odskoczył on od pojazdu zaraz po doznaniu urazu stawu kolanowego,

- uznanie jej zeznań dotyczących czynu z art. 190a § 1 k.k. za wiarygodne tylko w części, z pełnym pominięciem innych, ustalonych przez sąd I instancji zdarzeń, jak fakt obrzucania jajkami pojazdu (przyczepy) A.Z. czy wykrzykiwania w kierunku A.Z. słów wulgarnych, powszechnie uznawanych za obelżywe, jak „*A. ciągnij lachę*” czy „*tępa dzida*”,

- uznanie jej zeznań dotyczących czynu z art. 190a § 1 k.k. za wiarygodne tylko w części, z pełnym pominięciem, że działania podejmowane przez oskarżonych wzbudziły u małoletnich córek oskarżycieli posiłkowych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, że dziewczynki obawiały się oskarżonych, nie chciały wychodzić same na dwór, płakały każdorazowo, bojąc się spotkania z oskarżonymi, co wynika z zeznań małoletnich A. i A.Z.; z pominięciem także pozostałego materiału dowodowego w tym nagrań na których S.Z. wprost

komentuje szyderczo np. figurę dziewczynek (tak protokół oględzin k. 114 i następne).

c) wadliwej ocenie zeznań złożonych przez małoletnie A. i A. siostry Z., a dotyczących czynu z art. 190a § 1 k.k. i uznania ich za wiarygodne tylko w części, w jakiej były zgodne z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym że słowa „grubas” czy „tłuszcioch” zostały odebrane przez dziewczynki jako zaadresowane do nich, z pełnym pominięciem, że powyższe działania oskarżonych wzbudziły u małoletnich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, że dziewczynki obawiały się oskarżonych, nie chciały wychodzić same na dwór, płakały każdorazowo, bojąc się spotkania z oskarżonymi, z pominięciem także pozostałego materiału dowodowego w tym nagrań na których S.Z.. wprost komentuje szyderczo np. figurę dziewczynek (tak protokół oględzin k. 114 i następne) - *„ty A. ale po Twoich dziewczynkach widać, że one chyba do sportowej szkoły chodzą, co takie wysportowane, figury normalnie jak pływaczki”*, przy czym wówczas zarówno pan A.Z. jak i córki zmagaly się z nadwagą, a także z pominięciem opinii biegłej psycholog K.R. uczestniczącej w zeznaniach dziewczynek - która ustaliła, że zeznania dziewczynek spełniają kryteria uznania ich za wiarygodne - *„analiza treściowa wykazała, że zeznanie [dziewczynek dop JG] spełnia kryteria wiarygodności psychologicznej (spójność wewnętrzna, osadzenie w kontekście czasowym i przestrzennym, detale oryginalne i interakcje) towarzyszą mu także gesty ilustracyjne, odniesienia do innych osób i zdarzeń, adekwatny stan emocjonalny”*, *„można uznać zeznania A.Z. za szczere”*, *„można uznać zeznanie A. Z. za szczere”*

d) wadliwej ocenie zeznań złożonych przez świadka K.P., a dotyczących czynu z art. 157 § 1 k.k. i uznania ich za niewiarygodne w całości, podczas gdy zeznania te korespondowały z treścią pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym z zeznaniami oskarżycieli posiłkowych oraz dowodem z nagrania, obrazującego widok z kamery umieszczonej na budynku, tj. monitoring zainstalowany przez oskarżyciela posiłkowego A. Z., które to dowody potwierdzały zeznania K.P. w zakresie, w jakim wskazywał on, iż pojazd oskarżonego najechał na A.Z. oraz że odskoczył on od pojazdu zaraz po doznaniu urazu stawu kolanowego,

e) pominięciu opinii sporządzonej przez biegłego L. Z. - wadliwej ocenie opinii sądowej (pisemnej oraz dwóch ustnych) sporządzonej przez biegłego sądowego L. Z. i oparciu się przez sąd II instancji wyłącznie na treści i wnioskach jednej z opinii ustnych, wydanej przez biegłego po zapoznaniu się przez niego tylko z treścią nagrania sporządzonego przez oskarżonych, na którym to nagraniu nie widać momentu „styku” ciała oskarżyciela posiłkowego z pojazdem oskarżonego - bez jednoczesnego rozważenia sprzeczności pomiędzy tą opinią a drugą opinią ustną, wydaną przez tego samego biegłego, po zapoznaniu się przez niego z nagraniem obrazującym widok z kamery umieszczonej na budynku (monitoring zainstalowany przez A. Z. k. 22), a tym samym pominięciu w całości w swych rozważaniach opinii biegłego przemawiającej na niekorzyść oskarżonego S.Z.,

f) wadliwej ocenie wyjaśnień złożonych przez oskarżonych S.Z. i M.Z. i uznania ich za wiarygodne w znacznym stopniu, a co pozostawało w sprzeczności z ustalonymi przez sąd II instancji danymi dotyczącymi wcześniejszej karalności oskarżonych w tym za czyny przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, w tym wyrokiem warunkowo umarzającym postępowanie karne w stosunku do M.Z., oskarżonej o składanie fałszywych zeznań (k. 1160-1161 akt sprawy) oraz faktem złożenia przez oskarżonego S. Z. do postępowania odwoławczego nieprawdziwego oświadczenia, które w ocenie sądu II instancji zostało wytworzone umyślnie w celu przedstawienia jako dowód w toczącym się postępowaniu karnym, a jego treść jest niezgodna z prawdą, co skutkowało złożeniem przez sąd II instancji zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w G. o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 i 3 k.k. i 235 k.k. (k. 1325-1327 akt sprawy) - a który to fakt winien rzutować na ocenę wiarygodności oskarżonego,

- w konsekwencji czego naruszenia te miały istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez poczynienie przez sąd II instancji błędnych ustaleń faktycznych co do braku sprawstwa oskarżonych w popełnieniu przez nich czynów zabronionych opisanych dyspozycją przepisów art. 157 § 1 k.k. oraz art. 190a § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości doszło do wypełnienia przez oskarżonych znamion tych przestępstw, o czym świadczą ww. dowody wadliwie ocenione przez sąd II instancji, tj. w sposób całkowicie i rażąco odmienny od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego;

4. przepisów art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i sporządzenie przez sąd II instancji uzasadnienia wyroku z pominięciem obligatoryjnych elementów treściowych, w tym braku dokonania oceny części dowodów zgromadzonych w aktach sprawy (jak dowód z nagrania z dnia 25 maja 2020, obrazującego widok z kamery umieszczonej na budynku, tj. monitoring zainstalowany przez oskarżyciela posiłkowego A.Z. czy dowód z drugiej, ustnej opinii uzupełniającej wydanej przez biegłego sądowego L.Z.), a które to dowody przemawiały na niekorzyść oskarżonych, pomimo powołania się przez sąd II instancji na dokonywaną samodzielną, pełną kontrolę odwoławczą i ocenę materiału dowodowego;

5. przepisu art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez jego nieprawidłowe niezastosowanie i prowadzenie postępowania odwoławczego w sposób sprzeczny z ekonomią procesową, w tym wyznaczeniem i przeprowadzeniem dziewięciu terminów rozpraw (dziesiąty termin był terminem publikacyjnym), w tym dwukrotnie, mimo możliwości zamknięcia przewodu sądowego i udzielenia głosów końcowych stronom, sąd II instancji zakreślał na rozprawach odwoławczych stronom termin na złożenie dalszych wniosków dowodowych np. 9 lipca 2024 r. oraz czterokrotnie odraczając termin - na rozprawie - w związku z wnioskami oskarżonych o zniesienie terminu rozprawy z uwagi na ich usprawiedliwioną nieobecność, a przez co sąd II instancji charakteryzował się niską procesową aktywnością, a co skutkowało tym, że długość postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie była nadmierna, niczym nieuzasadniona i nie spełniła wymogu „rozsądnego terminu”, przy jednoczesnym dwukrotnym oddaleniu wniosku oskarżyciela o odtworzenie i uwzględnienie materiału obciążającego oskarżonych, tj. nagrania na k. 22.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku - do ponownego jej rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Rejonowy w Tczewie oraz obrońca oskarżonych w odpowiedziach na kasację wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych A.Z. i A.Z. jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że sąd odwoławczy nie dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych w zarzutach kasacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, które zostały sformułowane jedynie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej, dokonanej przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w zakresie poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonych, uniewinnionych od popełnienia zarzucanych im czynów.

Jednocześnie zauważyć należy, iż zawarte w kasacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych zarzuty są wewnętrznie sprzeczne. Skarżący bowiem z jednej strony zarzuca nienależytą ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie i w istocie poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne, a z drugiej zarzuca obrazę prawa materialnego. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że nie można mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę (zob. postanowienie SN z dnia 16 listopada 2017 r., II KK 346/17; postanowienie SN z dnia 4 stycznia 2017 r., III KK 379/16).

Odnosząc się do zarzutu obrazę przepisów prawa materialnego postawionego w punkcie I podpunkt 1 i 2 kasacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, wskazać należy, że jego oczywista bezzasadność wynika chociażby tylko ze względów formalnych. Jak wskazano powyżej, uchybienie w postaci obrazę prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu do trafnych i niekwestionowanych ustaleń faktycznych. Nie można więc zarzucać obrazę prawa materialnego w sytuacji, gdy jednocześnie przyjmuje się, że wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub ustalenia te są wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego (zob. S. Zabłocki (w:) J. Bartoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz., Warszawa 2004, t. III, s. 111). Tak sformułowane zarzuty obarczone są wewnętrzną sprzecznością, wynikającą z faktu, iż dotyczą one tego samego zakresu, czyli uniewinnienia oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów. Jednak, jeżeli tego rodzaju zabieg został dokonany w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, musi prowadzić do wniosku o jego niezasadności. Wszakże Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i, co do zasady, w granicach podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), zaś postawienie sprzecznych ze sobą zarzutów w istocie wyłącza możliwość określenia jakie właściwie uchybienie zostało sądowi odwoławczemu w niej zarzucone (zob. postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2020 r., V KK 589/18).

W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy dokonując analizy i oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doszedł do wniosku, że

oskarżeni swoim zachowaniem nie wyczerpali znamion czynu zabronionego z art. 190a k.k. i art. 193 k.k., co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów. Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje, że sąd odwoławczy prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dokonał szerokiej analizy pojęcia „wdarcia się” zawartego w art. 193 k.k., wskazując, że zachowanie oskarżonych polegające na wjeździe przez otwartą bramę na posesję w dniach 23 maja 2020 roku i 25 maja 2020 roku nie stanowiło przestępstwa stypizowanego w art. 193 k.k. W sposób szczegółowy sąd odwoławczy odniósł się także do realizacji przez oskarżonych znamion z art. 190a k.k., wskazując, że ich zachowania nie stanowiły uporczywego nękania w rozumieniu art. 190a k.k.

Za chybiony również uznać należy zarzut zawarty w punkcie II podpunkt 1 kasacji, dotyczący oddalenia przez sąd odwoławczy wniosków dowodowych. Wskazać bowiem należy, iż to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu (zob. wyrok SN z dnia 4 października 2018 r., III KK 454/17). Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k. Analiza akt sprawy wskazuje, że sąd odwoławczy zasadnie oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, uznając, iż w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania. Jednocześnie podkreślić należy, iż dowód z k. 22 w postaci nagrania był przeprowadzony przez sąd I instancji, został także uwzględniony w uzasadnieniu sądu odwoławczego (str. 13 uzasadnienia) w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych. Tym samym dowód ten został w sposób prawidłowy przeprowadzony i oceniony przez sądy obu instancji. Brak ponownego odtworzenia tego dowodu w postępowaniu odwoławczym, w sytuacji kiedy był on znany sądowi drugiej instancji, nie stanowi rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść wyroku.

Bezzasadne jest także zarzucanie sądowi odwoławczemu naruszenia art. 410 k.p.k. (zarzut z punktu II podpunkt 2), jak i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (zarzut z punktu II podpunkt 4). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, orzeczenie o charakterze reformatoryjnym musi być oparte,

stosownie do art. 410 k.p.k., na całokształcie ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, ocenionego z respektowaniem reguły zawartej w art. 7 k.p.k., a uzasadnienie takiego orzeczenia powinno mieć charakter pierwszoinstancyjny, a zatem stosownie do treści art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wskazywać, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (zob. wyrok SN z dnia 8 czerwca 2016 r., III KK 374/15). Obowiązkiem sądu odwoławczego w takim układzie procesowym jest poddać analizie i ocenie cały materiał dowodowy zgromadzony w toku dotychczasowego postępowania, przedstawić własne ustalenia, które doprowadziły go do przekonania o konieczności odmiennego rozstrzygnięcia i wykazać, że stanowisko wyrażone w wyroku sądu pierwszej instancji było wadliwe oraz zaprezentować argumentację uzasadniającą taki wniosek (zob. wyrok SN z dnia 29 marca 2018 r., V KK 348/17).

Sąd Okręgowy w Gdańsku w pełni sprostął powyższym wymogom, na co wskazuje treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a Sąd Najwyższy ocenę tę podziela, jako odpowiadającą zarówno zgromadzonemu w sprawie, kompletnemu materiałowi dowodowemu, jak również procesowym zasadom jego oceny, wynikającym z art. 7 k.p.k. Ponadto w przypadku podniesienia naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k., albowiem niepodobieństwem jest, aby treściowa zawartość uzasadnienia mogła mieć wpływ na wydany wcześniej wyrok sądu odwoławczego (zob. postanowienie SN z dnia 9 maja 2022 r., IV KK 689/21; postanowienie SN z dnia 7 października 2020 r., V KK 415/20).

Za chybiony uznać należy zarzut z punktu II podpunkt 3, dotyczący naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Tym samym treścią

zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej (zob. postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2024 r., IV KK 12/24). Ponadto zauważyć należy, iż zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być stawiany łącznie z obrazą art. 7 k.p.k., bowiem naruszenie zasady *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 3 września 2025 r., II KK 292/25). W ocenie Sądu Najwyższego skarżący w treści tego zarzutu kwestionuje wydanie przez sąd odwoławczy wyroku reformatoryjnego i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów, prezentując przy tym własną i subiektywną ocenę dowodów i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Niezasadny jest w końcu zarzut z punktu II podpunkt 5 kasacji, w którym skarżący zarzuca sądowi odwoławczemu procedowanie w sposób sprzeczny z ekonomią procesową, bowiem w sprawie odbyło się 10 terminów rozpraw. Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie sposób jednak doszukać się w postępowaniu sądu przewlekłości, przeciwnie sąd odwoławczy dążył do wyjaśnienia wszelkich wątpliwości, zaś ilość wyznaczonych w sprawie rozpraw odpowiadała potrzebom toczącego się postępowania apelacyjnego. Nie wykazano także wpływu takiego procedowania na treść wyroku.

Reasumując, skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2025 r., IV KK 95/25).

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że podniesione w omawianej kasacji zarzuty, mimo ich obszerności, były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi oskarżycieli posiłkowych, w częściach na nich przypadających.

Anna Dziergawka

[WB]

[r.g.]